

DE MEDE-WERKSTERS

Door Pennenlikker (Marieke Waterlander)

Zoals de honing wordt geproduceerd door de ijverige werkbijen, die van zonsopgang tot zonsondergang af en aan vliegen, zo wordt de mede gemaakt door nijvere nimfen die van zonsondergang tot zonsopgang de honing verzamelen en bewerken tot een goudgele godendrank. Niemand die hen zag, niemand die hen bedankte. Op de Olympus was mede een vanzelfsprekendheid, net zoals muziek of mooie wolkenluchten.

Tot de ochtend dat Dionysos tot zijn spijt moest mededelen dat de mede op was. ‘Laat iemand nieuwe mede halen!’ riep Zeus. ‘Waar in godesnaam moet ik die zoeken?’ vroeg Dionysos. Hera zuchtte. ‘Zoek het uit. Dat is jouw ding.’

Dionysos begon rond te vragen en kreeg van Hermes een goede tip. Hij toog op weg naar het bijenbos. De bijenkoningin wees de weg naar de grot waar de mede-werksters lagen te slapen.

‘Hallo!’ galmde zijn stem. Niemand reageerde. De mede-werksters hadden de hele nacht gewerkt en waren nu diep in slaap.

‘Hallo!’ galmde het nogmaals en hij begon aan een van de liggende gestalten te sjorren. Na wat heen en weer geschud opende de nimf haarhoningkleurige ogen. ‘Is het al avond? Ik ben nog zo moe.’

‘Nee, het is ochtend, maar jullie moeten aan de slag. De mede is op.’

De nimf schudde haar hoofd en haar gouden lokken dansten mee. ‘Echt niet. Wij werken nu niet. Wij hebben recht op slaaptijd.’

Ze maakte aanstalten om weer te gaan liggen, maar Dionysos pikte dat niet. Hij begon te stampvoeten en te schreeuwen. ‘Weten jullie wel wie ik ben?’

‘Ja, een grote zuiplap,’ zei de bijenkoningin, die hem was gevolgd naar de ingang van de grot en daar in de lucht hing te midden van haar zwerm werkbijen. ‘Honing kunnen we je geven, maar de nimfen hebben nu hun slaap verdiend.’ Enkele van de werkbijen lieten dreigend hun angel zien.

Toen begon hij te smeken. ‘Wat ik doen om de mede-werksters toch te laten werken vandaag?’

De koningin haalde haar vleugeltjes op. ‘Dat moet je aan henzelf vragen. Maar mag ik je een suggestie doen? Wat dacht je ervan om hen eens uit te nodigen bij jullie feestmaal?’

‘Dat zou een dom idee zijn,’ zei hij, ‘want wij feesten ’s nachts en dan moeten zij werken.’

‘Als jullie ze één nacht per week vrijgeven om te feesten met jullie, misschien dat ze dan wel harder werken tijdens de overige nachten.’

De bijenkoningin had gezien dat de ene na de andere nimf wakker was geworden. Stil lagen ze te luisteren.

Dionysos zuchtte. ‘We zouden het eerst een weekje kunnen proberen.’

Op dat moment kwamen de mede-werksters overeind. ‘Jaaaa,’ riepen ze, ‘laten we het proberen! Eens in de week feest en dan beloven wij dat de productie hetzelfde blijft.’

Dionysos zag zich omringd door dansende nimfen met gouden ogen en honingkleurige lokken. Hij snoof de zoete geur van honing en mede en het duizelde hem. Hij voelde zich gelukkig. Iedereen was gelukkig. ‘Maar wat moet ik boven tegen de goden zeggen?’ vroeg hij.

De koningin glimlachte en wenkte een van de nimfen. ‘Waar staat de productie van afgelopen nacht?’

Dionysos sloeg zich voor zijn kop. ‘Natuurlijk! De nimfen hadden de hele nacht gewerkt en die mede moest nog ergens zijn. Hij voelde zich in de maling genomen, maar was tegelijkertijd gelukkig dat hij niet met lege handen terug hoefde te keren.

De mede-werksters haalden de vaten met honingdrank vanachter uit de grot en hielpen hem deze de berg op te dragen.

Hera trok een wenkbrauw op. ‘Wat moeten al die nimfen hier?’ Dionysos wist dat Hera er niet van gediend was als hij dames mee naar huis nam en dus snelde hij op Zeus af. Zeus zou er minder problemen mee hebben.

En inderdaad, Zeus was makkelijk te overtuigen en vanaf die dag mochten de mede-werksters één keer per week op de Olympus komen feesten. Na een paar weken was iedereen eraan gewend en keek men zelfs uit naar de nacht dat de goudgele honingnimfen hun feest kwamen opvrolijken met hun zoete geuren.